БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
КАНЦЕЛАРИЈА ЗА РАЗМАТРАЊЕ ЖАЛБИ
Филијала Бања Лука
ЗАПРИМЉЕНО: 23-05-2022
Број: JN2-02-07-1-1488-8/22

Број: С 1 З У 036778 20 У
Сарајево 19.5.2022. године

Суд Босне и Херцеговине у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Жељке Крмек, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Енисе Имамовић у управном спору тужиоца Степмед д.о.о. Бања Лука, улица Првог крајишког корпуса број 136, којег заступа адвокат Борис Стојановић из Бања Луке, улица Симе Шолаје број 1, против рјешења број: ЈН2-02-07-1-1488-7/20 од 23.07.2020.године, тужене Канцеларије за разматрање жалби БиХ, филијала Бања Лука, улица Јована Дучића број: 23/1улица Јована Дучића број: 23/1, у управној ствари јавних набавки, на нејавној сједници одржаној дана 19.5.2022. године, донио је сљедећу:

П Р Е С У Д У

Тужба се уважава, оспорено рјешење поништава и предмет враћа туженој на поновно одлучивање.

Обавезује се тужена да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 977,50 КМ, у року од 15 дана од дана пријема пресуде под пријетњом принудног извршења.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним рјешењем одбијена је као неоснована тужиочева жалба број: 357/20 од 18.06.2020.године, изјављена против тендерске документације број: 01-4676-5/20 од јула 2020.године, уговорног органа Универзитетски клинички центар Републике Српске, Бања Лука, у поступку јавне набавке „професионалних болничких инхалатора за потребе клинике за дјечије болести". Одбијен је захтјев тужиоца за повратак уплаћених средстава накнаде за покретање жалбеног псотупка у износу од 7.500,00КМ.

Против оспореног рјешења тужилац је покренуо управни спор из свих разлога прописаних у одредби члана 11. став 1., 3., и 4. Закона о управним споровима БиХ. Тужбом указује да је изјавио жалбу на тендерски документ јер уговорни орган није дао појашњење на неке од тужиочевих захтјева чине је повријеђена одредба члана 56. Закона о јанвим набавкама БиХ. Наиме, тужилац је захтијевао да му уговорни орган појасни тражене техничке карактеристике инхалатора који су предмет набавке и то: напајање:100-240 W, 50-60 Хз, потрошња: 90 ВА јер сматра да прописана могућност распона уређаја у распону од 100 до 240 W, 50-60 Хз није у складу са важећим БиХ стандардом за напон електричне енергије на нисконапонској мрежи. Дакле, тужилац истиче да је у конкретном случају могућност за уређај да ради у напону 230 W фреквенције 50 Хз, па је могућност да уређај ради на напону од 110 W фреквенције 60 Хз потпуно сувишна, јер је сасвим јасно да уређаји неће радити у Америци него у БиХ. Тужилац сматра да, уколико би уређај и могао радити на оба напона од 110 и 230 W, потребно је да има уграђен додатни трансформатор како би струју напона 110 W претворио у струју напона 230 W, што повећава његову цијену па је супротно и начелу економичности. Према томе тужилац сматра да је тужени погрешно примијенио одредбе члана 54. Закона о јавним набавкама БиХ јер није цијенио чињеницу да је уговорни орган дисквалификовао понуђаче који имају уређаје прилагођене само раду на напону нисконапонске електричне мреже од 230 W (европско тржиште и европски стандарди), док се фаворизују уређаји који су прилагођени раду на оба напона, а што је непотребно. Дакле општепознато је да је стандардан напон нисконапонске електричне мреже у БиХ као и у читавој Европи и већем дијелу свијета 230 W (раније 220 W) фреквенције 50 Хз, док је стандардан напон нисконапонске електричне мреже у САД 110 W, фреквенције 60 Хз. С тим у вези тужилац напомиње да се приликом одређивања техничких спецификација примарно користе босанскохерцеговачки односно европски стандарди а то су БАС ЕН 60038 и БАС ЕН 40160 који одређују напон од 230 W, одредбе члана 61. и 62. Општих услова за испоруку и снабдијевање електричном енергијом које је донијела Регулаторна агенција за електричну енергију РС. С обзиром да је уговорни орган фиксирао потрошњу уређаја на 90 ВА, а тужилац му је указао да би рационалније било одредити подручје прихватљиве потрошње на 70 ВА, али уговорни орган на ово није ни реаговао, па тако на два тужиочева питања није дао образложење. Тужени није дао ни образложење за наведене жалбене разлоге не цијенећи да уговорни орган није дао појашњење у складу са чланом 56. Закона о јавним набавкама БиХ. Тужени само образлаже да уговорни орган у спецификацијама у ТД под редним бројем 1.2. напајање: 100-240 W, 50-60 Хз није нарушио конкуренцију и да је понуђачима остављен распон. Међутим, на овај начин испада да је за уговорни орган прихватљив сваки уређај који ради на било којем напону од 100 до

240 W али с тим у вези уређај са напоном од 110 W не би могао ни функциониосати на бх нисконапонској мрежи од 230 W, био би бескористан. Стога је јасно да намјера уговорног органа није била да омогући понуду свих уређаја у распону, већ да је ограничи само на оне који могу да раде на напону од 230 W. Тужилац напомиње и да је тужена у претходним рјешењима у истој правној ствари заузимала и другачије ставове. Због свега наведеног предлаже суду да тужбу уважи, оспорено рјешење поништи а предмет врати туженој на поново поступање а тужиоца обавеже на накнаду трошкова управног спора у износу од 877, 50КМ.

У одговору на тужбу тужена је навела остаје при наводима из оспореног акта и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану Уговорни орган је у свом изјашњењу предложио да се тужба одбије као неоснована.

Коначним рјешењем тужене одбијена је као неоснована тужиочева жалба изјављена на тендерску документацију број: 01-4676-5/20 од јула 2020.године, уговорног органа Универзитетски клинички центар Републике Српске, Бања Лука, у поступку јавне набавке професионалних болничких инхалатора за потребе клинике за дјечије болести. Према образложењу побијаног рјешења, тужена је оцијенила да жалба изјављена на тендерски документ, тачку 1.2. - напајање и 1.3. потрошња фиксно (Техничке спецификације) није основана, јер тужилац није доказао да је уговорни орган услове поставио дискриминаторно, односно да је угрозио конкуренцију. Дакле у постављеном услову 1.2. напајање, уговорни орган је дао распон у смислу минимално-максималног напајања 100-240 W. Такође, у односу на други жалбени приговор 1.3. потрошња фиксно, наведен је распон од 70-90 ВА како је то и сам тужилац захтијевао у појашњењу Тендерског документа. Како је у коначници уговорни орган исправно поступио и није начинио повреду поступка, то је на основу члана 228. Закона о управном поступку БиХ, тужена одлучила као у диспозитиву рјешења.

По оцјени овог управног вијећа приговорима из тужбе доведена је у питање законитост побијаног рјешења.

Прије свега, ваља указати да се систем јавних набавки, права, обавезе и дужности учесника у поступку јавних набавки, успоставља Законом о јавним набавкама („Службени гласник БиХ", број 39/14), у циљу да се предузму све потребне мјере, како би се обезбиједила правична и активна конкуренција међу потенцијалним добављачима, уз остварење једнаког третмана, недискриминирања и транспарентности. Ово значи да сваки учесник (добављач) у поступку јавне набавке, мора имати исти положај и могућности да под једнаким условима, не само учествује у поступку јавне набавке, него и да буде изабран као најповољни понуђач. Једнак третман и недискриминација

представљају основни темељ читавог система јавних набавки. Принцип једнаког третмана захтијева да се према добављачима у истој ситуацији поступа на исти начин. Забрањена је не само директна дискриминација, него и било какав облик индиректне дискриминације.

У складу са чланом 56. Закона о јавним набавкама БиХ, (Појашњења тендерске документације) заинтересовани понуђачи могу, у писаној форми, тражити од уговорног органа појашњења тендерске документације благовремено, али најкасније десет дана прије истека рока за подношење захтјева за учешће или понуда. Уговорни орган дужан је одговорити у писаној форми, а одговор с појашњењем доставља свим понуђачима који су откупили тендерску документацију или за које има сазнања да су је преузели на један од начина из члана 55. овог закона, у року од три дана, а најкасније пет дана прије истека рока за подношење захтјева за учешће или понуда.

Основан је тужиочев prigovor да је уговорни орган дужан дати појашњење везано за захтјев тужиоца, у конкретном случају, у односу на појашњење ТД број: 01-4676-1/20 и у односу са ставку којом се наводи електрично напајање од 100 до 240 W са фреквенцијом од 50-60 Хз, са фиксном потрошњом 90ВА, односно за тачке 1.4. и 1.5. Анекса 9/ техничке спецификације. Из одоговора који је доставио уговорни орган (Извјештај о питањима и одговорима у вези са ТД од дана 12.06.2020.године) произилази да уговорни орган није дао појашњење у односу на оба захтјева, него је дао појашњење и прихватио сугестију само у односу на други захтјев тужиоца из тачке 1.1.,1.3, 1.6., и 1.20 ТД. Овакво образложење тужене, по схватању овог вијећа, није законито. Уговорни орган је био дужан одговорити на захтјевано појашњење зашто је у Анексу 9 постављена фиксна потрошња од 90 ВА и да ли је могуће поставити потрошњу у распону 70-90 ВА. С обзиром да ни тужена није дала образложење овог жалбеног приговора, тужбу је ваљало уважити као основану а предмет вратити на поновно одлучивање туженој Канцеларији за разматрање жалби БИХ.

Образложење приговора који је дала тужена у односу на тачку 1.4. тендерског документа ово вијеће прихвата, из разлога јер је уговорни орган поставио услов напајања у распону од 100-240 W, 50-60 Хз што значи да се ради о распону од минимално 100 до максимално 240 W тако да у сваком случају тужилац има могућност да понуди болнички инхалатор за нисконапонску електричну мрежу 220 W за коју наводи да представља БХ стандард.

Како је тужба тужиоца основана, јер тужена није дала ваљане разлоге у односу на приговор потрошње, односно није одговорила на све наводе из жалбе, на који начин је повриједила и одредбу члана 233. став 2. Закона о управном поступку БИХ(„Службени гласник БиХ" број: 29/02 до 53/16), суд је оспорено рјешење поништио примјеном

члана 37.став 1. и 2. у вези са чланом 34. став 2. Закона о управним споровима БиХ, а тужиоцу припадају и потраживани трошкови управног спора.

Одлуку о трошковима спора Суд је донио примјеном члана 61. Закона о управним споровима БиХ, уважавајући захтјев тужиоца за накнаду трошкова у износу од 977,50 КМ, које је исказао у тужби, обзиром да су трошкови изазвани поступањем тужене, те трошкове досудио примјеном Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката Републике Српске („Службени гласник РС", број: 68/05). Досуђени трошкови се односе на састав тужбе у износу од 600,00 КМ, трошкове паушала у износу од 150,00 КМ и накнаде на име ПДВ-а од 17%, у износу од 127,50, узимајући у обзир да је пуномоћник доставио доказ да је обавезник ПДВ-а. Накнада за таксу на тужбу у износу од 100,00 КМ одређена је у складу са чланом 6. у вези са чланом 22. Тарифа број 3. тачка 1. Закона о судским таксама у поступку пред Судом БиХ („Службени гласник БиХ", број: 39/03).

У поновном поступку, тужени ће поступити по примједбама датим у овој пресуди, те ће након правилно утврђеног чињеничног стања и након правилне примијене материјалних прописа, донијети правилну и закониту одлуку.

Записничар
Ениса Имамовић

Ovlašteni uposlenik Suda

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
С У Д И Ј А

Давор Жилић